

SvD KULTUR

Mörklagda familjefoton blir gåtfullt epos

Utan titel/Ohne Titel (Mamma/Mutti) ur Sverige/Schweden, 2002/2009.
FOTO: MARIA MIESENBERGER

5 januari 2012 kl 02:30, uppdaterad: 5 januari 2012 kl 09:35

FOTOGRAFI, SKULPTUR

MARIA MIESENBERGER

Bror Hjorths Hus, Uppsala

T o m 22 januari

Sorgen är randig. Detta påminner Magnus Florin om i en av förra årets vackraste böcker. I Ränderna skrev han om ett barns sorg. Det ständiga växlandet mellan förtvivlan och glädje gör smärtan uthärdlig.

Ett av bokens huvudspår är episoderna spunna kring familjefotografier som inte finns avbildade där. Romanens M är konstnären Maria

Läsarnas snittbetyg

1 betyg med 2 i snitt

Sätt ditt eget betyg:

Klicka på tärningen!

Miesenberger. De återopade bilderna kommer från hennes fotosvit Sverige/Schweden, som i år belönades med Svenska fotobokspriset.

Ett representativt urval ur Miesenbergers fantasieggande familjealbumprojekt visas på Bror Hjorths Hus. I grunden finns snapshots tagna av konstnärens far. Kameran har registrerat hans familj i Sverige och besöken i hemlandet Österrike.

Familjefoton som konstnärlig utgångspunkt är en välexploaterad idé. Tänk Gunnel Wählstrand och Karin Broos som exempel. Att blottlägga genom att mörklägga är Miesenbergers framgångsrika metod.

Tekniskt sett handlar det om en sammansatt process. Miesenberger gör kontaktkartor av negativerna och svärtar ner de utvalda motiven med en tuschpenna. Bilderna fotograferas efteråt med en storformatskamera och framkallas i mörkrummet.

I den tidskrävande analoga processen förvandlas amatörfotona till ett sinnrikt gåtfullt epos om identitet, längtan och minne. Kulisserna är tydliga: ett vinterlandskap, en sommarträdgård, ett rum. Suddiga, mörka silhuetter utan varken ansiktsdrag eller några andra identifikationstecken framstår däremot som våra uppfinningar. Medan tystnaden ligger som en molande bakgrundston viskar de spöklika gestalterna till fantasin.

Om både sårbarhet och mod handlar även en rad självporträtt (Uncut I-IV), där konstnärens strupe blottas. Samma tema återkommer i Miesenbergers aluminiumskulpturer. Årsrings- eller fingeravtrycksliknande reliefer, som täcker verken, förvandlar varje androgyn gestalt till en individ. De textila verken är i sin tur sammansatta av färgstarka skursvampar. Stilsierade jugendslingor upphöjer köksvardagens banalitet till ett lapptäcke av regelbundna, dekorativa mönster.

Med relativt få verk synliggör utställningen de material och motivflöden som löper genom Miesenbergers skapande. De berättelser som hennes verk hemlighåller genljuder inom oss och framkallar minnen som vi knappt visste att de fanns.

JOANNA PERSMAN

kultur@svd.se